



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Město Boskovice**, IČ 00279978
sídlem Masarykovo náměstí 4/2, 680 18 Boskovice
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Tomášem Auerem
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 20. 4. 2022 č. j. MMR-24165/2019-26

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce se podanou žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým ministr pro místní rozvoj (dále též „ministr“) potvrdil opatření poskytovatele dotace Centra pro regionální rozvoj ze dne 10. 6. 2019 (dále též „Opatření“), které in eventum navrhuje rovněž zrušit. Tímto Opatřením žalovaný (dále též i „poskytovatel dotace“) podle § 14e zák. č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o rozpočtových pravidlech“), nevyplatil žalobci část

dotace podle Integrovaného regionálního operačního systému (dále též „IROP“) ve výši xxxx Kč (10 % z částky dotace určené k financování), jelikož žalobce v rámci projektu CENTRUM POLYTECHNICKÉ VÝCHOVY A VZDĚLÁVÁNÍ s registračním číslem CZ.06.2.67/0.0/0.0/16_062/0004284 při zadávání veřejné zakázky č. 0001 nazvané CENTRUM POLYTECHNICKÉ VÝCHOVY A VZDĚLÁVÁNÍ – stavební část (dále též „veřejná zakázka“) porušil § 6 zák. č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZZVZ“), ve spojení s § 36 odst. 1 ZZVZ tím, že stanovil požadavky na prokázání splnění profesní způsobilosti a technické kvalifikace v rozsahu nepřiměřeném předmětu veřejné zakázky, přičemž tímto postupem došlo k porušení zásady diskriminace a bezdůvodnému omezení hospodářské soutěže, čímž mohlo dojít k ovlivnění výběru nevhodnější nabídky. Ve věci bylo rozhodováno poté, co předchozí správní rozhodnutí ze dne 24. 7. 2019, čj. MMR-34395/2019-26, bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. března 2022, čj. 3 A 160/2019-34 pro nepřezkoumatelnost a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Namítá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nesprávné a jeho část se opírá o okolnost, která nevyplývá ze správního spisu.

[3] Konkrétněji uvedl, že nesouhlasí s hodnocením kritérií profesní způsobilosti vyžadované přímo po účastníku zadávacího řízení. Zadávací podmínky neobsahují výhradu zadavatele, že daná profesní kritéria profesní způsobilosti nesmí účastník zadávacího řízení prokázat prostřednictvím poddodavatele, proto podle jeho názoru velká část argumentace ministra je nepřezkoumatelná. Poukazuje na ust. § 105 odst. 2 ZVVZ, kdy tuto výhradu mohou zadavatelé využít, toto ustanovení se neuplatní přímo obdobně i ve zjednodušeném podlimitním řízení, což vychází z ust. § 53 odst. 4 ZVVZ. Zadavatel musí tuto výhradu popsat a vymezit. Pokud ministr uvádí, že žalobce formuloval tuto výhradu, pak závěr nemůže opřít o žádnou část zadávacích podmínek, neboť ty tuto výhradu neobsahují ve smyslu ust. § 105 odst. 2 ZVVZ. Poukazuje na stranu 3 výzvy k podání nabídek ze dne 15. 3. 2018 a na stranu 5. Pokud ministr dovozuje, že žalobce požadoval prokázání profesní způsobilosti přímo po dodavateli, pak podle názoru žalobce se jedná o nesprávný výklad zadávacích podmínek, případně absolutní neznalosti zadavatelské praxe. Pokud zadávací dokumentace tak, že používá obraty přímo k dodavatelům či účastníkům zadávacího řízení, pak je to proto, že je tak napsán i zákon (poukazuje na ust. § 77 odst. 2 ZVVZ). To však podle jeho názoru neznamená, že by některou část požadovaných kvalifikačních kritérií nemohl účastník prokázat prostřednictvím jiných osob – poddodavatelů, což plyne přímo ze zákona – z ust. § 83 ZVVZ, které se obdobně použije i ve zjednodušeném podlimitním řízení, a hodlá-li zadavatel toto pravidlo modifikovat, musí využít výhradu podle ust. § 105 odst. 2 ZVVZ. Žalobce v této věci výhradu nijak nespecifikoval, uvedena v zadávacích podmínkách není.

[4] V dalším žalobním bodě namítá nezákonnost závěrů o rozsahu a oprávnění autorizovaných osob. Poukazuje na ust. § 77 odst. 2 písm. c) ZVVZ, z něhož vyplývá, že pro požadavek na profesní způsobilost je třeba, aby existoval požadavek na odbornost ve zvláštním právním předpisu, jímž je zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů – dále také jen „stavební zákon“, a autorizační zákon. Cituje ust. § 160 odst. 1 stavebního zákona a dále jeho ust. §

158 odst. 1, kdy stavební podnikatel realizující provádění stavby nebo její změny v pozici zhotovitele musí disponovat stavbyvedoucím, který je k takové odborné činnosti oprávněn podle jiného právního předpisu (autorizačního zákona). Dále cituje ust. § 12 odst. 1, 2, 6 autorizačního zákona, jeho ust. § 18 a 19. Autorizované osoby jsou oprávněny vést realizaci stavby jediné v oboru, případně specializaci, pro kterou jim byla udělena autorizace. Zvláštními předpisy je vyžadováno, aby stavební podnikatel vystupující jako zhotovitel stavby disponoval stavbyvedoucím, který je autorizován v oboru či specializaci, které odpovídá realizovaná stavba, pokud je potřeba více autorizací, pak se musí podílet více osob. Proto se domnívá, že nemůže platit, že zhotovitel nemusí být podle zvláštní právní úpravy vybaven jinou autorizovanou osobou, než tou pro obor „pozemní stavby“, kdy provádění stavby obsahovalo prvky, jejichž provedení měl vést stavbyvedoucí s autorizací v jiném oboru. Dále uvádí, že neplatí tvrzení experta, že odborný dozor specializovaných profesí je spojen zejména s výkonem autorského dozoru projektanta, neboť to je v rozporu se shora uvedenou právní úpravou.

[5] Pokud zvláštní předpisy vyžadují, aby zhotovitel disponoval více odborně vybavenými osobami, pak je zadavatel podle ust. § 77 odst. 2 písm. c) ZVZ oprávněn požadovat po vybraném dodavateli profesní způsobilost spočívající právě v tom, že bude disponovat autorizovanými osobami, které budou společně zajišťovat odborné provádění stavby. Tento postup je běžný v zadavatelské praxi (např. u vodního díla, stavby zdravotně technické, technologická zařízení staveb apod.). Namítá, že na profilech zadavatelů jsou zveřejněny tisíce zadávacích dokumentací, které odpovídají této praxi. Nesouhlasí s tím, že městský soud v rozsudku ve věci 3 A 146/2019 právní úpravu obrátil naruby v závěru v odst. 50. Podle názoru žalobce městský soud konstatuje, že zadavatel nebyl oprávněn požadovat stavbyvedoucí po vybraném dodavateli, neboť zákonná úprava vyžaduje jejich přítomnost na staveništi, což považuje za opačné stanovisko, než plyne ze zákonné úpravy. Stavba, kterou žalobce realizoval, byla zakládána na problematickém místě, vnitřní vybavení je technicky velmi náročné, což má vliv na vysokou požární nebezpečnost.

[6] V dalším žalobním bodu žalobce namítá nesprávnost závěrů o dřívějších kontrolách. Žalobce si je vědom, že správní judikatura je v tomto směru nastavena značně restriktivně a přísně, i tak je ale přesvědčen, že tyto závěry jsou nesprávné. Nepovažuje za smysluplné, když kontrola nesnímá ze zadavatele žádnou odpovědnost, neboť v tom případě je podle jeho názoru zbytečné, aby vůbec probíhala, případně by měla být pouze na dobrovolné bázi, neboť jinak je takový postup v rozporu s principem dobré správy. Klade otázku, k čemu je kontrola, která neodhalí „zcela zřejmé“ pochybení, aby tatáž pochybení mohl kontrolor odhalit později, kdy již má příjemce dotace uzavřenou smlouvu a zjištění pochybení jej tak stojí miliony z vlastního rozpočtu. Podle názoru žalobce je třeba přístup k této problematice přehodnotit, stávající pravidla považuje za absurdní, a podle jeho názoru vedou k šikaně a neospravedlnitelným zásahům státu do majetku příjemců dotací. Uvádí, že kontroly v rámci žádosti o platbu, případně kontroly ze strany orgánů dozoru nad dodržováním rozpočtové kázně, nemohou směřovat k postupům, které již byly dříve kontrolovány a mají se zaměřit pouze na nekontrolované aspekty. Argumentaci stále opakuje, uvádí různé otázky, jejichž obsah je týž, jak již bylo uvedeno. Uvádí, že dotační orgány nikdy výslovné a konkrétní ujištění žadateli o dotaci neposkytnou, což podle názoru žalobce postrádá logiku.

[7] Další část žaloby je nazvaná další vady napadeného rozhodnutí. Namítá nepodloženost závěrů ministra, tvrdí, že postup žalobce nebyl napadán ze strany poskytovatele dotace v rámci ex ante a dalších kontrol, ze strany dodavatelů a potenciálních zájemců o plnění veřejné zakázky. Pokud ministr tvrdí, že došlo k diskriminaci některých dodavatelů, pak by tuto domněnku měl podložit konkrétními okolnostmi. Poukazuje na to, že ze strany dodavatelů nedošlo k podání námitek, že úroveň způsobilosti je nepřiměřená.

[8] Žalobce napadá expertní posudek, který mu nebyl zaslán k vyjádření, poukazuje na příslušná ustanovení správního řádu, o tomto posudku se dozvěděl až z rozhodnutí, opakuje, že neměl možnost konfrontovat závěry experta či jeho vlastní erudici.

[9] Žalobce tvrdí, že důvodem pro stanovení přísných kritérií profesní způsobilosti, bylo sestavení zadávací dokumentace s ohledem na předpokládanou složitost předmětu plnění ze smlouvy, kterou vyvodil z projektových podkladů zpracovaných odborníkem v daném oboru. ZVVZ ponechává zadavateli značnou míru diskrece ohledně volby konkrétního postupu a nastavení zadávacích podmínek, podle jeho názoru je běžné, že se zadavatel vymezí proti nekvalifikovaným dodavatelům, poukazuje na ust. § 36 odst. 1 a § 6 odst. 2 ZVVZ. Opakuje, že zadavatel si může stanovit podmínky účasti, aby odpovídaly odborně zpracovanému popisu složitosti a odborné náročnosti plnění (ust. § 48 odst. 2 písm. a) ZVVZ), cituje komentářovou literaturu. Opakuje, že restriktivní požadavky byly stanoveny s ohledem na složitost stavby, která plynula z dokumentace pro provádění stavby, cituje ze Souhrnné technické zprávy z listopadu 2016, jejímiž závěry se musel řídit, neboť jako zadavatel není autorizovanou či jinak odbornou osobou. Dále poukazuje na závěrečnou zprávu inženýrskogeologického průzkumu z února 2017, kdy se během realizace stavby objevily problémy se založením v souvislosti s nestabilním podložím.

[10] Dále namítá, že nebyl nepřiměřený jeho požadavek na přítomnost autorizovaných osob na staveništi, nesouhlasí tak s tím, že tento požadavek nemá vazbu na předmět veřejné zakázky.

[11] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkazoval na důvody, které plynou z odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsahu správního spisu. Rozhodnutí považuje za přezkoumatelné. V rozhodnutí je uvedeno pouze, že není možné přímo po osobě dodavatele požadovat jak tzv. multioborové oprávnění k podnikání, tak oprávnění dílčí, okolnosti, které žalobce v žalobě dále dovozuje, v odůvodnění uvedeny nejsou. Postup se jeví nepřiměřeně přísný, pokud žalobce požaduje doložení multioborového oprávnění a zároveň tzv. dílčích oprávnění, včetně čestných prohlášení, neboť pokud podnikatel obdržel oprávnění k podnikání, musí sám o sobě způsobilost prokazovat svou činností skrze odborně kvalifikované fyzické osoby. Poukazuje na čl. 10.1. zadávací dokumentace, podle něhož není zcela na uvážení dodavatele, zda prokáže splnění kvalifikace sám, v rámci sdružení dodavatelů či prostřednictvím poddodavatele. Právě za účelem řádného posouzení rozsahu a oprávnění autorizovaných osob bylo vypracováno expertní stanovisko. Žalobcem vyzdvižovaná náročnost veřejné zakázky se stala bezpředmětnou, pokud právě

ty úkony, které žalobce shledává náročnými, nejsou jejím předmětem. Ohledně dřívějších kontrol poukazuje na judikatorní praxi. Okolnost, že žádný z dodavatelů nepodal proti postupu žalobce žádné námitky, nemůže jeho jednání samo o sobě legitimizovat. Ohledně expertního posudku odkazuje na argumentaci zdejšího soudu v dříve vydaném rozsudku.

[12] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na svém právním názoru.

[13] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je k žalobním bodům mj. uvedeno, že porušení zásady diskriminace a bezdůvodnému omezení hospodářské soutěže je spatřováno v požadavku na splnění profesní způsobilosti podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) ZVVZ předložením oprávnění k podnikání na činnosti (a) provádění staveb, jejich změn a odstraňování, (b) projektová činnost ve výstavbě, (c) výkon zeměměřičských činností, (d) montáž, opravy a zkoušky vyhrazených elektrických zařízení, (e) montáž, opravy, revize a zkoušky plynových zařízení a plnění nádob plyny, (f) montáž, opravy a rekonstrukce chladicích zařízení a tepelných čerpadel, (g) vodoinstalérství, topenářství, nebo jejich ekvivalent. Oprávnění k podnikání „provádění staveb, jejich změn a odstraňování“ je oprávnění multioborové, které by mělo postačovat pro plnění předmětu veřejné zakázky. Dále žalobce požadoval splnění profesní způsobilosti podle ust. § 77 odst. 2 písm. c) ZVVZ předložením Osvědčení o autorizaci ve smyslu ust. § 5 odst. 3 písm. a) zákona č. 360/1992 Sb., pro obor „pozemní stavby“, „technika prostředí staveb – specializace vytápění a vzduchotechnika“, „technika prostředí zařízení staveb“, „geotechnika“ a „požární bezpečnost staveb“, minimálně vždy pro jednu osobu. Osvědčení o autorizaci „pozemní stavby“ by mělo být postačující pro plnění limitu veřejné zakázky. Dále žalobce stanovil požadavky na splnění technické kvalifikace podle ust. § 79 odst. 2 písm. c) ZVVZ, konkrétně přítomnost osoby ve funkci statika a osoby odpovědné za požární bezpečnost staveb, tyto činnosti však nejsou předmětem veřejné zakázky.

[14] Dále je v odůvodnění reagováno na obsah námitek. Požadavky na prokázání splnění kvalifikace musí být odůvodněny předmětem veřejné zakázky a musí být stanoveny přiměřeně. Je právem zadavatele stanovit kritéria kvalifikace, nicméně zadavatel má povinnost nepřekročit meze stanovené zákonem. Při hodnocení vycházel žalovaný z expertního vyjádření, podle něhož obory „statika a dynamika staveb“, „geotechnika“ a „požární bezpečnostní řešení“ nejsou předmětem veřejné zakázky, neboť jsou spojené s návrhem stavby a zpracováním dokumentace pro provádění stavby. Autorizovaný inženýr v oboru „pozemní stavby“ v rámci stavby je oprávněn vykonávat i všechny odborné činnosti oborů „technika prostředí staveb“, „statika a dynamika“, „geotechnika“ a „požární bezpečnost“, toto osvědčení o autorizaci ve smyslu ust. § 5 odst. 3 písm. a) zákona č. 360/1992 Sb. by mělo být dostačující. S těmito závěry se žalovaný ztotožnil, posoudil požadavky jako nepřiměřené, neboť se týkají buď zpracování dokumentace nebo s autorským dozorem projektanta, který nebyl předmětem veřejné zakázky. Ohledně požadavku na doložení dílčích živnostenských oprávnění je odkázáno na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 6. 6. 2016, čj. ÚOHS-S0424/2016/VZ-23727/2016/532/Mon, a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 10 As 111/2014 při vymezení multiprofesní živnosti „provádění staveb, jejich změn a odstraňování“.

[15] Ohledně případného předchozího posouzení této podmínky je uvedeno, že žalobce musí dodržovat zákonná ustanovení v průběhu celého řízení, a kdy stanovisko Centra se vztahuje k souladu předložené dokumentace pro zadávání zakázek IROP, nikoliv k samotné způsobilosti výdajů projektu IROP. Pokud by žalobce vyžadoval pouze oprávnění k podnikání pouze v rámci oboru „provádění staveb, jejich změn a odstraňování“, nedávalo by smysl celé ustanovení. Sousloví „nebo jejich ekvivalent“ je součástí odrážky, která stanovuje povinnost předložit oprávnění v oboru „vodoinstalatérství, topenářství“, a i z vizuálního členění se nevztahuje k úpravě jako celku.

[16] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[17] Při posouzení žaloby soud uvádí, že dvě žaloby proti dvěma rozhodnutím již byly rozsudky zdejšího soudu zamítnuty (rozsudek ze dne 29. dubna 2022, čj. 3 A 146/2019-44 a rozsudek ze dne 29. června 2022, čj. 18 A 27/2020-54). Jednalo se o téže účastníky, velmi obdobnou povahu věci a obdobnou žalobní argumentaci. Proti oběma rozsudkům byla podána žalobcem kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud do dne vyhlášení tohoto rozsudku meritorně nerozhodl. Soud v této věci tak z právních názorů z obou těchto rozsudků vychází, přičemž nemá důvod se od nich odchýlovat.

[18] Podle § 6 odst. 1 ZZVZ *zadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.*

[19] Podle § 6 odst. 2 ZZVZ *ve vztahu k dodavatelům musí zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace.*

[20] Podle § 6 odst. 4 ZZVZ *je zadavatel při postupu podle tohoto zákona, a to při vytváření zadávacích podmínek, hodnocení nabídek a výběru dodavatele, povinen za předpokladu, že to bude vzhledem k povaze a smyslu zakázky možné, dodržovat zásady sociálně odpovědného zadávání, environmentálně odpovědného zadávání a inovací ve smyslu tohoto zákona. Svůj postup je zadavatel povinen řádně odůvodnit.*

[21] Podle § 77 odst. 2 písm. a) ZZVZ *může zadavatel požadovat, aby dodavatel předložil doklad, že je oprávněn podnikat v rozsahu odpovídajícímu předmětu veřejné zakázky, pokud jiné právní předpisy takové oprávnění vyžadují.*

[22] Podle § 77 odst. 2 písm. c) ZZVZ *může zadavatel požadovat, aby dodavatel předložil doklad, že je odborně způsobilý nebo disponuje osobou, jejímž prostřednictvím odbornou způsobilost zabezpečuje, je-li pro plnění veřejné zakázky odborná způsobilost jinými právními předpisy vyžadována.*

[23] Podle § 79 odst. 2 písm. c) ZZVZ *může zadavatel k prokázání kritérií technické kvalifikace požadovat seznam techniků nebo technických útvarů, které se budou podílet na plnění veřejné zakázky, a to zejména těch, které zajišťují kontrolu kvality nebo budou*

provádět stavební práce, bez ohledu na to, zda jde o zaměstnance dodavatele nebo osoby v jiném vztahu k dodavateli.

[24] Podle § 31 odst. 1 ZZVZ zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.

[25] Podle § 101 odst. 1 ZZVZ pokud zadavatel v zadávací dokumentaci rozdělí veřejnou zakázku na části, postupuje zadavatel při výběru dodavatele v každé části odděleně, pokud není dále stanoveno jinak.

[26] Podle § 101 odst. 2 ZZVZ zadavatel v oznámení o zahájení zadávacího řízení nebo ve výzvě k podání žádosti o účast podle § 58 odst. 5 stanoví, zda dodavatel může podat nabídku na jednu, několik nebo na všechny části veřejné zakázky.

[27] Podle § 101 odst. 3 ZZVZ pokud je připuštěno podání nabídek na více částí, může zadavatel v oznámení o zahájení zadávacího řízení nebo ve výzvě k podání žádosti o účast omezit počet částí, které lze zadat jednomu účastníkovi zadávacího řízení. V takovém případě zadavatel vymezí pravidla pro výběr částí, které budou zadány účastníkovi zadávacího řízení, kterému by podle pravidel pro hodnocení jinak mělo být zadáno více částí.

[28] Podle § 101 odst. 4 ZZVZ lze-li jednomu účastníkovi zadávacího řízení zadat více částí, může zadavatel v oznámení o zahájení zadávacího řízení nebo ve výzvě k podání žádosti o účast stanovit pravidla pro určení částí, které si vyhrazuje k případnému zadání jednomu účastníkovi zadávacího řízení.

[29] Podle § 14 odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.

[30] Podle § 14 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech dotaci nebo návratnou finanční výpomoc ze státního rozpočtu může poskytnout ústřední orgán státní správy, Úřad práce České republiky, Akademie věd České republiky, Grantová agentura České republiky, Technologická agentura České republiky nebo organizační složka státu, kterou určí zvláštní zákon (dále jen "poskytovatel").

[31] Podle § 14 odst. 5 zákona o rozpočtových pravidlech v rozhodnutí o poskytnutí dotace může poskytovatel stanovit, že nesplnění některých podmínek podle odstavce 4 písm. g) nebo porušení povinnosti stanovené právním předpisem bude postiženo odvodem za porušení rozpočtové kázně nižším, než kolik činí celková částka dotace. Při stanovení nižšího odvodu uvede poskytovatel procentní rozmezí nebo pevný procentní podíl vztahující se buď k celkové částce dotace, nebo k částce, ve které byla porušena rozpočtová kázeň, nebo stanoví pevnou částku odvodu; přitom přihlédne k závažnosti porušení rozpočtové kázně a jeho vlivu na dodržení účelu dotace.

[32] Podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 5, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 5. Přitom v rámci procentního rozmezí přihlédne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. j).

[33] Podle § 14e odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech poskytovatel o opatření podle odstavce 1 bez zbytečného odkladu vhodným způsobem informuje příjemce. Příjemce může do 15 dnů ode dne, kdy tuto informaci obdržel, podat poskytovateli proti tomuto opatření námitky. O námitkách rozhoduje ten, kdo stojí v čele poskytovatele.

[34] Podle § 14e odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech v rozhodnutí o námitkách se rozhodne o tom, zda opatření poskytovatele bylo plně oprávněné, částečně oprávněné nebo zda oprávněné nebylo. Proti rozhodnutí o námitkách se nelze odvolat.

[35] Podle § 14e odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech bylo-li opatření poskytovatele v rozhodnutí o námitkách posouzeno jako plně oprávněné, poskytovatel dotaci nebo její část příjemci nevyplatí. Bylo-li posouzeno jako částečně oprávněné, poskytovatel vyplatí příjemci část dotace, kterou mu neoprávněně nevyplatil. Bylo-li posouzeno jako neoprávněné, poskytovatel příjemci vyplatí nevyplacenou dotaci nebo její část. Poskytovatel vyplatí příjemci dotaci nebo její část, kterou mu neoprávněně nevyplatil, do pěti pracovních dnů ode dne právní moci rozhodnutí o námitkách.

[36] Nejprve soud uvádí, že podle jeho názoru není rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny závěry a je v něm konkrétně reagováno na námitky žalobce v průběhu správního řízení. Tím byla odstraněna vada, pro kterou bylo původní správní rozhodnutí rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. března 2022, čj. 3 A 160/2019-34, zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Poměrně obecnou námitku nepřezkoumatelnosti tak soud neshledal důvodnou, čemuž svědčí mj. i další žalobní argumentace, která konkrétně napadá závěry žalovaného. Nesouhlas žalobce s argumentací v odůvodnění rozhodnutí tak není vadou řízení, ale jeho námitkou nezákonnosti.

[37] První žalobní bod, který je poměrně dosti výrazně koncipován jako nesouhlas s odůvodněním rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. dubna 2022, čj. 3 A 146/2019-44, soud nemá za důvodný. Ke zmínkám v žalobní argumentaci, které napadají právní závěry z tohoto rozsudku, soud uvádí, že tuto možnost má žalobce v řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku. Soud v této věci nedospěl k závěru, že by zdejší soud v tomto předchozím rozsudku nějak vybočil z běžné rozhodovací praxe a se závěry, které uvedl v odůvodnění tohoto rozsudku, souhlasí i v této věci.

[38] Argumentace žalobce v žalobě je vedena značně obecně, aniž by respektovala konkrétní důvody, na nichž rozhodnutí spočívá, a které právní hodnocení musejí modifikovat, často pokračuje za tyto důvody, a tím dospívá k závěrům, které nikde

v odůvodnění uvedeny nejsou. Soud bude tuto argumentaci hodnotit v mezích toho, o čem bylo rozhodováno.

[39] Rovněž velmi obecná je argumentace v tom smyslu, že by některé skutečnosti nevyplývaly ze správního spisu. Soud tak uzavírá, že tento žalobní bod je natolik obecný, že k němu nelze zaujmout konkrétnější závěr.

[40] K namítanému nesprávnému závěru o vyžadované profesní způsobilosti soud souhlasí s žalovaným, že konkrétní skutečnosti musí vést k závěru, že požadavky, jak je stanovil žalobce, jsou nepřiměřeně přísné, když vyžadují nad rámec právní úpravy prokázání kvalifikace u činností, které jsou již obsaženy v oboru činnosti „provádění staveb, jejich změn a odstraňování“, což je v rozporu se zásadou nediskriminace, tyto požadavky byly stanoveny pro dodavatele, a částečně se netýkají předmětu veřejné zakázky.

[41] Podle názoru soudu v odůvodnění není nikde uveden obecný závěr, že by prokazování kritérií profesní způsobilosti bylo stanoveno přímo samotným dodavatelům bez možnosti využití subdodavatelů, což by bylo v rozporu se zákonem. Soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž žalobce, ač dospívá v žalobě k tomuto závěru, nikde neuvádí citaci odůvodnění rozhodnutí či aspoň uvedení čísla stránky či odstavce, odkud toto své přesvědčení z odůvodnění čerpá. Podle názoru soudu odůvodnění vychází ze závěru, že nelze požadovat jako multioborové oprávnění k podnikání, tak vedle něj i oprávnění dílčí, přičemž požadavek na prokázání všech těchto oborů pouze v osobě dodavatele učinil žalobce přímo v zadávací dokumentaci. S tímto závěrem soud souhlasí. Nikde není obecně uvedeno, že by nebylo možné využít subdodavatelů. Proto ani další argumentace, která se na tento požadavek vztahuje (tedy ust. § 105 odst. 2 ZVZ) nemůže být úspěšná. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že tento požadavek neměl být vykládán ve vztahu pouze k dodavateli, pak je možné pouze uvést, že tak měl učinit přímo v zadávací dokumentaci, která umožňuje pouze jediný výklad, z něhož vyšel žalovaný. Okolnost, že právní normy obecně někde užívají termín dodavatel, přičemž tím mohou mít na mysli i subdodavatele, je pro posouzení textu zadávací dokumentace nepodstatná. Zadávací dokumentace konkrétně stanoví podmínky, a proto je nutné při jejím výkladu vycházet z toho, co přímo stanoví, nikoliv z toho, zda právní norma obecně někde užívá určitá pojmenování i pro jiné subjekty. Soud tak uzavírá, že formulaci této výhrady (jak ji nazývá žalobce v žalobě) v odůvodnění rozhodnutí v tomto obsahovém vymezení nenalezl. Ve výzvě žalobce k podání nabídky a k prokázání splnění kvalifikace žalobce formuluje požadavek doložení jak multioborového oprávnění k podnikání (již několikrát zmíněná činnost „provádění staveb, jejich změn a odstraňování“), tak zároveň doložení oprávnění na dílčí činnosti, které již v tomto multioborovém oprávnění jsou obsaženy, a to u dodavatele. Soudu není jasné, jak by z takové konstatace měla být zřejmá okolnost, že by žalovaný vycházel z toho, že by obecně nebylo možné využít subdodavatelů, když nic takového v rozhodovacích důvodech obsaženo není. Totéž je možné uvést u námítky, že takový závěr nevychází ze správního spisu – pokud tento závěr v rozhodnutí uveden není, těžko může vycházet ze správního spisu.

[42] Smysl rozhodnutí tak spočívá v tom, že žalobce nemůže požadovat oprávnění k podnikání v oboru, který již je kryt multioborovým oprávněním přímo po

dodavateli, nikoliv v tom, že by dodavatel nemohl využít subdodavatele. Závěr týkající se dodavatele vychází přímo ze zadávací dokumentace a ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) ZZVZ tak byla znemožněna účast stejně kvalifikovaných či ještě kvalifikovanějších dodavatelů schopných zajistit plnění zakázky prostřednictvím poddodavatelů. Proto polemiku žalobce se shora posunutým rozhodovacím důvodem soud neshledává důvodnou, neboť závěr, z něhož žalobce v žalobě vychází, v rozhodnutí uveden není.

[43] V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že rozhodnutí stojí na závěru, že pro provádění staveb není zapotřebí přítomnost osob autorizovaných v dílčích oborech (jak je celá tato pasáž žaloby nazvána). Podle názoru soudu tato část žaloby není příliš srozumitelná. Žalobce nejprve cituje zákonná ustanovení ZVVZ a stavebního zákona, a z nich dovozuje obecný, nikým nezpochybňovaný závěr, že podnikatel musí disponovat stavbyvedoucím, který je k odborné činnosti oprávněn podle jiného právního předpisu, jímž je autorizační zákon, a že ten opravňuje autorizované osoby k vedení realizace stavby, na kterou jim byla udělena autorizace. Tyto obecné předpoklady podle názoru soudu vyplývají z právní úpravy, proto je k nim těžké zaujímat nějaké konkrétnější stanovisko.

[44] Jak již bylo uvedeno shora, tento žalobní bod je poměrně těžko uchopitelný pro velkou obecnost, kladení řečnických otázek v textu či až vyhocený nesouhlas se závěry expertního vyjádření (spočívající v důsledném uvádění pojmu expert v uvozovkách v žalobě), aniž by bylo přímo uvedeno, s jakým závěrem v rozhodnutí žalobce nesouhlasí. Soud tak posouzení tohoto žalobního bodu provede s ohledem na jeho koncepci, byť podle jeho názoru se ve značné části nekryje s odůvodněním napadeného rozhodnutí.

[45] Pokud žalobce namítal (po rozsáhlé citaci právní úpravy), že nemůže platit, že zhotovitel nemusí být vybaven jinou autorizovanou osobou, než pro obor „pozemní stavby“, pak nic takového v rozhodnutí v obecné rovině uvedeno není. Nikde není řečeno, že by pro zvláštní obory, pro něž je samostatná autorizace vyžadována, nemělo být vyžadováno zvláštní oprávnění. Takový závěr podsouvá žalobce v žalobě obecnou citací právních předpisů a nedůsledným opisem závěru z rozhodnutí. Důvodem pro rozhodnutí byla situace jiná – pokud obor „pozemní stavby“ v sobě již obsahuje specializace, které jinak mohou být samostatné, nemůže žalobce požadovat jejich další prokázání po dodavateli, neboť to již tato multioborová specializace obsahuje, a rovněž nemůže požadovat autorizaci u specializací, které nebyly předmětem zakázky. Konkrétně v této věci to byl požadavek na prokázání specializací „technika prostředí staveb“, „statika a dynamika“, „geotechnika“ a „požární bezpečnost“, které již jsou obsaženy v multioborové specializaci, a požadavek na prokázání specializací „statika a dynamika staveb“, „geotechnika“ a „požárně bezpečnostní řešení“, které nejsou předmětem zakázky. To je rozhodovací důvod, nikoliv obecné konstatování, že pro nějakou činnost je zapotřebí příslušné autorizace.

[46] Pokud žalobce v žalobě uvádí, že městský soud dospěl k závěru, který je v rozporu s právní úpravou, pak soud v tomto odůvodnění opakuje, že tato argumentace je přípustná v kasační stížnosti proti takovému rozsudku, nikoliv v jiné žalobě. Navíc soudu není jasné, v čem se měl městský soud dopustit závěru, který je podle názoru žalobce v rozporu s právní úpravou, neboť i když několik částí odůvodnění tohoto rozsudku žalobce zvýrazňuje a některé ještě podtrhuje, svůj závěr o rozpornosti s právní úpravou

podle názoru soudu konkrétně netvrdí. Soudu tak není jasné, o jakém excesu ve výkladu žalobce v závěru tohoto žalobního bodu hovoří. Pokud soud vyšel z toho, že autorizovaná osoba vykonává svou činnost v rámci autorizace, a pokud zjistí, že prováděné práce tuto autorizaci přesahují, musí spolupracovat s osobou, která touto autorizací disponuje, pak takový závěr soud považuje za logický.

[47] Při poměrně velmi těžké uchopitelnosti tohoto žalobního bodu tak soud uvádí, že v obecné rovině plně souhlasí se závěrem, který učinil zdejší soud v rozsudku čj. 3 A 146/2019-44, na něj odkazuje, přičemž žalobce podle názoru soudu v žalobě neuvedl nic, co by tyto obecné závěry mělo zpochybňovat. Týmž způsobem obsahově velmi obdobnou námitku posoudil zdejší soud i ve svém rozsudku čj. 18 A 27/2020-54, a i s těmito obecnými závěry se soud ztotožňuje.

[48] Soud tak nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí či rozporu obsahu správního spisu, který není nijak dále rozveden.

[49] V dalším žalobním bodě žalobce obsahově totožně namítá nesprávný závěr o dřívějších kontrolách. Tento žalobní bod se kryje s žalobním bodem uplatněným v řízení sp. zn. 3 A 146/2019, a v rozsudku je soud rozebírá v odst. 34. Soud tak vychází z toho, že soudní judikatura vychází z toho, že je to žalobce, kdo je odpovědný za plnění všech podmínek po celou dobu příslušného procesu, které se týkají provádění zakázky. Nelze tak celý tento proces rozdělovat na dílčí části s tím, že pokud nějaká kontrola v průběhu proběhla, nemohl by pak již tato část procesu či kontrolované skutečnosti být podrobeny kontrole další. Jinými slovy řečeno – předchozí kontrola neznamená, že by další kontrola nemohla zjistit pochybení bez ohledu na to, že předchozí kontrola jej neshledala. V daném případě pak se nekryje ani smysl kontroly ex ante, které je především preventivní povahy, s případnými dalšími kontrolami v průběhu realizace akce. Ohledně legitimního očekávání soud odkazuje na shora uvedenou část odůvodnění rozsudku zdejšího soudu: „*Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2012 č. j. 1 Afš 15/2012-38 dovodil, že „[z] judikatury Soudního dvora k uvedeným předpisům plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědni příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem. Předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, Sviluppo Italia Basilicata proti Komisi, C-414/08, Sb. rozh., s. I-2559, body 102 a 107). Zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další, spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-1561, bod 56). Soudní dvůr proto neshledal, že by došlo k zásahu do zásady legitimního očekávání ani v případě, v němž příslušný vnitrostátní orgán nemohl v okamžiku, kdy rozhodl o poskytnutí pomoci, nevědět, že příjemce nedodržel pravidla pro zadávání veřejných zakázek, neboť vybral poskytovatele pověřeného uskutečněním operace financované z této pomoci ještě před tím, než mu byla pomoc poskytnuta (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre, C-465/10).“* Z

citovaného vyplývá, že pokud poskytovatel dotace měl vědět, že žalobce pochybil, nemohla předchozí kontrola založit žalobci legitimní očekávání, že mu bude žádost o platbu schválena. Samotná skutečnost, že poskytovatel dotace neupozornil na pochybení v souvislosti se stanovením kvalifikačních požadavků již v rámci předcházející kontroly zadávacích podmínek, neznamená, že by se žalobce mohl v řízení o ověření žádosti o vyplacení části dotace úspěšně dovolávat zásady legitimního očekávání. Žalobci se nedostalo žádných konkrétních ujištění ze strany poskytovatele dotace ohledně souladu zadávacích podmínek se zákonem, ostatně existenci takových konkrétních ujištění žalobce v podané žalobě ani netvrdí. Předchozí kontrola zadávacích podmínek ze strany poskytovatele dotace nijak neomezila odpovědnost žalobce za dodržení zákonných podmínek pro poskytnutí dotace. Uvedené konstatovala již ministryně v napadeném rozhodnutí, není proto pravdivé tvrzení, že by se touto námitkou nezabývala.“.

[50] V další části žaloby, která je nazvaná „další vady napadeného rozhodnutí“, podle soudu žalobce uvádí širší argumentaci, která již přímo s odůvodněním rozhodnutí a předmětem správního řízení nesouvisí. Nejprve uvádí, že ministr uvádí nepodložený závěr o možném poškození některých dodavatelů. Soudu není příliš jasné, v čem by tento závěr o možném negativním působení jednání žalobce byl nepodložený, pokud vychází z jednání, kterého se žalobce dopustil, a které je popsáno v předchozí části rozhodnutí. Rovněž v rozhodnutí není nikde uvedeno, že došlo k diskriminaci dodavatelů, ale že tento následek mohl nastat. Jak bylo shora uvedeno, nesprávný postup žalobce nebyl shledáván v tom, že způsobil konkrétnímu dodavateli nějakou újmu a ten se jí domáhal, ale že se tak mohlo stát podmínkami, které žalobce nastavil. Je tak zcela zjevné, že bylo rozhodováno o něčem jiném, než co žalobce v žalobě napadá.

[51] Žalobce dále napadá podaný expertní posudek s tím, že s jeho závěry a osobou, která jej podala, nebyl seznámen před vydáním rozhodnutí. Obsahově obdobnou námitku žalobce vznášel i v jiných soudních řízeních, soud se tak v jejím hodnocení zcela shoduje s právním závěrem, k němuž došel zdejší soud v rozsudku ze dne 29. dubna 2022, č. j. 3A 146/2019 – 44 v druhé části odstavce 37: „Závěry expertního vyjádření ministryně zrekapitulovala a ztotožnila se s názorem experta, že kvalifikační požadavky na osvědčení o dílčích autorizacích byly vzhledem k předmětu veřejné zakázky nepřiměřené, a to i s ohledem na technická specifika stavby, jelikož technické řešení stavby je součástí zadávací dokumentace. Uvedené činnosti jsou spojené zejména se zpracováním dokumentace pro provádění stavby – zadávací dokumentaci, nebo s autorským dozorem projektanta, což nebylo předmětem veřejné zakázky. Není tudíž pravdivé tvrzení, že by se ministryně touto skupinou uplatněných námitek nezabývala. Přestože předmětné expertní vyjádření, z jehož závěrů ministryně vyšla, není v napadeném rozhodnutí přesně specifikováno (datem či osobou zpracovatele), nezpůsobuje tento nedostatek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí jsou seznatelné závěry expertního vyjádření, které byly ve věci rozhodné. Součástí spisu, který žalovaný předložil soudu, je expertní posudek ze dne 31. 12. 2018 zpracovaný Ing. Zdeňkem Ciblářem, Ph.D. Z něj lze ověřit žalovaným citované závěry, jeho součástí je i seznam předložených dokladů. Pokud se žalobce s obsahem dotčeného posudku měl zájem se blíže seznámit, mohl jeho předložení požadovat po žalovaném. Žalobce v podané žalobě ani netvrdil, že by žalovaného žádal o předložení expertního posudku, případně jaká skutečnost mu v takovém kroku bránila. Námitka stran nedostatečné identifikace expertního posudku tak není důvodná. Soud neshledal první žalobní bod důvodným.“.

[52] Odůvodnění tohoto napadeného rozhodnutí vychází z týchž závěrů, z nichž vycházel zdejší soud ve shora citovaném odůvodnění, proto tyto závěry jsou plně aplikovatelné na tuto žalobní námitku, kterou soud z těchto shledává nedůvodnou.

[53] Další žalobní bod žalobce nazval „důvody pro stanovení přísných kritérií profesní způsobilosti“. V tomto žalobním bodě podle názoru soudu žalobce pouze jinými slovy stále opakuje již posouzený postup, proto soud odkazuje na předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku, s nimiž obsahově tento žalobní bod je těsně spjat. Pokud žalobce poukazuje na jím tvrzenou složitost předmětu plnění, kterou vyvodil z projektových podkladů, pak soudu není příliš jasné, jak se to týká rozhodovacího důvodu v tomto správním řízení. Nikdo obecně nerozporuje běžně známou okolnost, že určitá stavba může být při realizaci složitá. V tomto řízení však nebylo posuzováno to, zda je stavba složitá, ale zadání podmínek, které byly diskriminační a nekryly se s předmětem zakázky. To o složitosti stavby (předmětu plnění ze smlouvy) nic nesvědčí. Argumentace v této části žaloby opakuje okolnosti již posouzené. Smyslem hodnocení zadávacích podmínek je řádná hospodářská soutěž, která nemá být omezována stanovením podmínek, které tomuto cíli zabráňují, a to i v případech podlimitních zakázek podle ust. § 53 odst. 4 ZVZ. I v těchto případech, byť mohou být pravidla volnější, není možné tolerovat postup, jehož následkem bude vyloučení možných dodavatelů stanovením nepřiměřeně přísných požadavků. Pokud žalobce v tomto žalobním bodě znovu opakuje nutnost přítomnosti statika a složitost stavby, soud znovu opakuje již několikrát řečené – podmínky byly stanoveny tak, že se překrývaly s multioborovým oprávněním a že nebyly předmětem zakázky. To je rozhodovací důvod. Nikoliv složitost provádění stavby či praktické zkušenosti žalobce z minulých zakázek. Složitost stavby určitě měla být vzata na zřetel, to ale neznamená, že v takto poměrně vágně formulovaném důvodu bude žalobci tolerováno stanovení podmínek zakázky, které jsou diskriminační nebo se nekryjí s předmětem zakázky.

[54] V posledním žalobním bodě žalobce namítá přítomnost autorizovaných osob na staveništi. I k tomuto žalobnímu bodu je možné uvést totéž, co u předchozího. Činnost statika a odborníka na požární bezpečnost nebyla předmětem zakázky, neboť to jsou činnosti související se zpracováním dokumentace. Pokud tyto činnosti nejsou předmětem veřejné zakázky, nemohly být v rozhodnutí takto hodnoceny. Ani tento žalobní bod tak soud nemá za důvodný.

[55] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[56] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[57] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřípustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. dubna 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu